

Vedtaget af Folketinget ved 3. behandling den 23. april 2013

Forslag

til

Lov om ændring af retsplejeloven, lov om international fuldbyrdelse af straf m.v. og lov om udlevering af lovovertrædere

(Gennemførelse af Europarådets konvention om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare handlinger samt finansiering af terrorisme samt gennemførelse af den tredje og fjerde tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering m.v.)

§ 1

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1008 af 24. oktober 2012, som ændret ved § 1 i lov nr. 1242 af 18. december 2012, § 1 i lov nr. 1387 af 23. december 2012 og § 2 i lov nr. 378 af 17. april 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 795 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. § 189 finder tilsvarende anvendelse. Når ransagningen foretages hos en erhvervsvirksomhed, gælder dette også for andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden har fået kendskab til sagen.«

2. I § 804, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Når pålæg meddeles en erhvervsvirksomhed, finder § 189 tilsvarende anvendelse for andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden har fået kendskab til sagen.«

§ 2

I lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 740 af 18. juli 2005, foretages følgende ændringer:

1. Overskriften til kapitel 3 a affattes således:

»Kapitel 3 a

Fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation efter andre konventioner«.

2. § 5 a affattes således:

»§ 5 a. Afgørelser om konfiskation, som er omfattet af FN-konventionen imod ulovlig handel med narkotika og

psykotrope stoffer, den europæiske konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold eller Europarådets konvention om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare handlinger samt finansiering af terrorisme, jf. bilag 3, 4 og 5 til denne lov, kan fuldbyrdes efter reglerne i kapitel 3, når konventionens betingelser er opfyldt.«

3. Som bilag 5 indsættes bilag 1 til denne lov.

§ 3

I lov om udlevering af lovovertrædere, jf. lovbekendtgørelse nr. 833 af 25. august 2005, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 394 af 30. april 2007 og senest ved § 2 i lov nr. 271 af 4. april 2011, foretages følgende ændringer:

1. I § 6, stk. 1, og § 10 h, stk. 1, ændres »hans« til: »dennes«.

2. § 8 affattes således:

»§ 8. Udlevering kan ikke finde sted, når den, der søges udleveret, her i landet, i et nordisk land eller i en medlemsstat i Den Europæiske Union er dømt eller frifundet for den samme strafbare handling. Tilsvarende gælder, hvis den, der søges udleveret, her i landet er benådet for handlingen. Udlevering kan endvidere afslås, hvis den, der søges udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i et land uden for Norden og Den Europæiske Union. Uanset at den pågældende er dømt for den samme strafbare handling, kan udlevering dog kun afslås efter bestemmelserne i 1. og 3. pkt., hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet.

Stk. 2. Er tiltale mod den pågældende frafaldet her i landet, kan udlevering kun finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt. Udlevering kan endvidere afslås, hvis påtale er opgivet og betingelserne for at omgøre beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt.

Stk. 3. Udlevering til strafforfølgning kan afslås, hvis der her i landet er indledt retsforfølgning mod den pågældende for den handling, for hvilken der søges udlevering, og retsforfølgning på grund af handlingens karakter, den pågældendes tilknytning til Danmark og omstændighederne i øvrigt findes at skulle gennemføres her i landet.«

3. Fem steder i § 10 og i § 16, stk. 1, § 17, stk. 1, 1. pkt., § 18 e, stk. 1, 1. pkt., og § 20, stk. 1, ændres »han« til: »den pågældende«.

4. I § 10, nr. 1, litra b, ændres »45« til: »30«.

5. I § 10 d, stk. 1, 1. pkt., udgår »end den medlemsstat, der har anmodet om udlevering,«.

6. § 10 d, stk. 1, 4. pkt., affattes således:

»Uanset at den pågældende er dømt for den samme strafbare handling, kan udlevering dog kun afslås efter bestemmelserne i 1. og 3. pkt., hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domsstaten.«

7. I § 10 m, stk. 1, 1. pkt., udgår »andet«.

8. § 10 m, stk. 1, 4. pkt., affattes således:

»Uanset at den pågældende er dømt for den samme strafbare handling, kan udlevering dog kun afslås efter bestemmelserne i 1. og 3. pkt., hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet.«

9. I § 10 o, stk. 2, nr. 1, og stk. 4, nr. 2, ændres »45« til: »30«.

10. I § 21, stk. 1, ændres »han« til: »ministeren«.

11. I § 21 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. § 13 finder tilsvarende anvendelse.«

12. Efter § 21 b indsættes:

»§ 21 c. Ved udlevering til lande, som har tiltrådt den tredje tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering, gælder reglerne i tillægsprotokollen, jf. bilag 3 til denne lov, medmindre andre regler om udlevering mellem Danmark og det pågældende land er mere vidtgående end reglerne i tillægsprotokollen.«

13. Som bilag 3 indsættes bilag 2 til denne lov.

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2013.

Stk. 2. Lovens § 3, nr. 4, 9, 12 og 13, finder anvendelse på anmodninger om udlevering, der fremsættes efter lovens ikrafttræden.

§ 5

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Lovens §§ 2 og 3 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. Lovens § 2 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Folketinget, den 23. april 2013

CAMILLA HERSOM

/ John Dyrby Paulsen

Europarådets konvention om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare handlinger samt finansiering af terrorisme

Warszawa, den 16. maj 2005

Præambel

Europarådets medlemsstater og andre stater, der undertegner denne konvention,

der finder, at Europarådets mål er at opnå større enhed mellem dets medlemmer,

der er overbevist om behovet for at føre en fælles kriminalpolitik med henblik på beskyttelse af samfundet,

der finder, at bekæmpelsen af alvorlig kriminalitet, der er blevet et stadigt voksende internationalt problem, kræver anvendelse af moderne og effektive metoder på internationalt plan,

der er overbevist om, at en af disse metoder er at fratage forbrydere udbyttet af deres forbrydelser samt de redskaber, der er til deres rådighed,

der finder, at et velfungerende system for internationalt samarbejde må etableres for at nå dette mål,

der henviser til Europarådets Konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold (ETS Nr. 141 – i det følgende betegnet »1990-konventionen«);

der endvidere gør opmærksom på Resolution 1373(2001) om truslerne mod den internationale fred og sikkerhed forårsaget af terrorhandling, som blev vedtaget af de Forenede Nationers Sikkerhedsråd den 28. september 2001, og navnlig denne resolutions artikel 3.d;

der minder om den Internationale konvention om bekæmpelsen af finansiering af terrorisme vedtaget af de Forenede Nationers Generalforsamling den 9. december 1999 og navnlig artikel 2 og 4 i denne konvention, der pålægger de deltagende stater at kriminalisere finansiering af terrorisme; og

som er overbevist om, at det er nødvendigt umiddelbart at træffe foranstaltninger til at ratificere og fuldt ud gennemføre den ovennævnte Internationale konvention om bekæmpelse af finansiering af terrorisme,

har indgået følgende aftale:

Kapitel I – Anvendelse af termer**Artikel 1 – Anvendelse af termer**

I denne konvention:

- a) betyder »udbytte« enhver økonomisk fordel, der direkte eller indirekte stammer fra eller er opnået ved kriminelle handlinger. Det kan bestå af alle former for formuegoder som defineret i denne artikels litra b;
- b) omfatter »formuegoder« formuegoder af enhver art, det være sig rørlige eller urørlige formuegoder, fast ejendom eller løsøre samt juridiske dokumenter og papirer, der beviser adkomst til eller rettigheder over sådanne formuegoder,

- c) betyder »redskaber« enhver form for formuegoder, der anvendes eller påtænkes anvendt på en hvilken som helst måde, helt eller delvis, til at begå en eller flere forbrydelser,
- d) betyder »konfiskation« en sanktion eller foranstaltning, der pålægges af en domstol efter en retssag vedrørende en eller flere forbrydelser, og som medfører en endelig berøvelse af formuegoder;
- e) betyder »førforbrydelse« enhver strafbar handling, som fører til, at der opstår udbytte, der kan gøres til genstand for en forbrydelse som defineret i denne konventions artikel 9;
- f) betyder »finansiel efterretningsenhed« (i det følgende betegnet »FIU«) en central, national enhed med ansvar for at modtage (og, efter bemyndigelse, at anmode om), analysere og videregive oplysninger om finansielle forhold til de kompetente myndigheder
 - i) vedrørende midler, der mistænkes for at være udbytte og mulig finansiering af terrorisme, eller
 - ii) hvor der er krav herom i national lovgivning, med henblik på at bekæmpe hvidvask og finansiering af terrorisme;
- g) omfatter »indefrysning« eller »beslaglæggelse« et midlertidigt forbud mod overdragelse, tilintetgørelse, omdannelse, disponering eller flytning af formuegoder eller en foreløbig overtagelse af varetægten over eller kontrollen med formuegoder på grundlag af en kendelse afsagt af en domstol eller en anden kompetent myndighed;
- h) omfatter »finansiering af terrorisme« de handlinger, der er anført i artikel 2 i den ovennævnte Internationale konvention om bekæmpelse af finansieringen af terrorisme.

Kapitel II – Finansiering af terrorisme

Artikel 2 – Anvendelse af konventionen på finansiering af terrorisme

1. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for, at den kan anvende de bestemmelser, der er anført i konventionens kapitel III, IV og V, på finansieringen af terrorisme.
2. Enhver part skal navnlig sikre, at den kan efterforske, spore, identificere, indefryse, beslaglægge og konfiskere formuegoder, det være sig af lovlig eller ulovlig oprindelse, der helt eller delvist har været brugt eller er bestemt til at bruges til finansiering af terrorisme, eller som udgør udbyttet ved en sådan strafbar handling, og medvirke i videst muligt omfang til samarbejde med henblik herpå.

Kapitel III – Foranstaltninger der skal træffes på nationalt niveau

Afsnit 1 – Generelle bestemmelser

Artikel 3 – Konfiskationsforanstaltninger

1. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sætte den i stand til at konfiskere redskaber og udbytte eller formuegoder, hvis værdi svarer til et sådant udbytte og hvidvaskede formuegoder.
2. Forudsat at denne artikels stk. 1 finder anvendelse på hvidvask og de kategorier af strafbare forhold, der er anført i bilaget til denne konvention, kan enhver part – på tidspunktet for undertegnelsen eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument – ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at denne artikels stk. 1 kun finder anvendelse
 - a) i det omfang det pågældende strafbare forhold kan straffes med frihedsberøvelse eller en anden form for tilbageholdelse med en strafperiode på mere end et år. Dog kan enhver part afgive en erklæring om denne bestemmelse i forhold til konfiskation af udbytte ved overtrædelser af skattelevgivningen med det ene formål at kunne konfiskere det pågældende udbytte, både nationalt og via internationalt samarbejde, i henhold til national og mellemstatslig lovgivning om inddrivelse af skyldig skat;
 - og/eller
 - b) på en række nærmere opregnede lovovertrædelser.

3. Parterne kan indføre tvungen konfiskation for forbrydelser, der er underlagt konfiskationsreglerne. Parterne kan navnlig lade en sådan bestemmelse omfatte hvidvask, narkotikahandel, menneskehandel og enhver anden alvorlig lovovertrædelse.
4. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og øvrige foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at kunne kræve, at en lovovertræder i forbindelse med et eller flere alvorlige strafbare forhold som defineret i den nationale lovgivning, skal bevise oprindelsen af et påstået udbytte eller andre formuegoder, der kan konfiskeres, i den udstrækning et sådant krav er foreneligt med principperne i den nationale lovgivning.

Artikel 4 – Efterforskningsmæssige og foreløbige foranstaltninger

Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sætte den i stand til hurtigt at identificere, spore, indefryse eller beslaglægge formuegoder, der kan konfiskeres efter artikel 3, navnlig med henblik på at fremme gennemførelsen af en senere konfiskation.

Artikel 5 – Indefrysning, beslaglæggelse og konfiskation

Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sikre, at foranstaltningerne vedrørende indefrysning, beslaglæggelse og konfiskation også omfatter:

- a) formuegoder, hvortil et udbytte er blevet omdannet eller konverteret;
- b) formuegoder erhvervet fra lovlige kilder, hvis strafbart udbytte helt eller delvist er sammenblandet hermed, op til den anslåede værdi af det udbytte, der er blevet sammenblandet;
- c) indtægt eller anden gevinst, der stammer fra strafbart udbytte, fra formuegoder hvortil et strafbart udbytte er omdannet eller konverteret eller fra formuegoder som et strafbart udbytte er sammenblandet med, op til den anslåede værdi af det sammenblandede udbytte, på samme måde og i samme omfang som strafbart udbytte.

Artikel 6 – Forvaltning af indefrosne eller beslaglagte formuegoder

Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige eller øvrige foranstaltninger der måtte være nødvendige for at sikre en korrekt forvaltning af indefrosne eller beslaglagte formuegoder i henhold til artikel 4 og 5 i denne konvention.

Artikel 7 – Efterforskningsmæssige beføjelser og teknikker

1. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at bemyndige sine domstole eller andre kompetente myndigheder til at beordre, at bankoplysninger, økonomiske oplysninger eller handelsmæssige oplysninger gøres tilgængelige eller beslaglægges med henblik på at udføre de handlinger, der er omhandlet artikel 3, 4 og 5. En part kan ikke afslå at tage skridt i henhold til bestemmelserne i denne artikel under henvisning til bankhemmeligheden.
2. Enhver part skal, med forbehold af stk. 1, vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for, at den pågældende part kan:
 - a) afgøre, om en fysisk eller juridisk person er indehaver eller den reelle indehaver af en eller flere konti, uanset deres karakter, i enhver bank, der er beliggende på dens territorium, og i så fald skaffe alle oplysninger om de identificerede konti;
 - b) indhente oplysninger om bestemte bankkonti og bankforretninger, der er gennemført i en bestemt periode via en eller flere nærmere angivne konti, herunder oplysninger om konti der måtte være overført til eller fra;
 - c) foretage overvågning i en nærmere angivet periode af de bankforretninger, der gennemføres via en eller flere bestemte konti; og

d) sikre, at banker ikke gør den pågældende bankkunde eller andre tredjemænd bekendt med, at der er rekvireret eller indhentet oplysninger i henhold til litra a, b eller c, eller at der er en efterforskning i gang.

Parterne skal overveje at udvide denne bestemmelse til at gælde for konti i finansielle institutioner, der ikke er banker.

3. Enhver part skal overveje at vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sætte den i stand til at anvende særlige efterforskningsteknikker, der letter identifikation og sporing af udbytte og indsamling af bevismateriale i denne forbindelse, såsom observation, aflytning af telekommunikation, adgang til computersystemer og kendelser om at fremlægge bestemte dokumenter.

Artikel 8 – Retsmidler

Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sikre, at de relevante parter, der berøres af foranstaltninger i henhold til artikel 3, 4 og 5 samt øvrige bestemmelser i nærværende afsnit, der måtte være relevante, har effektive retsmidler med henblik på at bevare deres rettigheder.

Artikel 9 – Forbrydelser i forbindelse med hvidvask

1. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at gøre følgende forhold kriminelle i henhold til national lovgivning, såfremt de begås forsætligt:
 - a) omsætning eller overdragelse af formuegoder med viden om, at disse formuegoder er udbytte, med henblik på at skjule eller tilsløre den ulovlige oprindelse af formuegoderne eller bistå en person, der er med til at begå prædikatorbrydelsen, for at undgå de retlige konsekvenser af hans handlinger;
 - b) handlinger med henblik på at skjule eller tilsløre den sande karakter, oprindelse, opbevaringssted, dispositioner, bevægelser, rettigheder eller ejerskab vedrørende formuegoder med viden om, at disse formuegoder er udbytte;
 og med forbehold af dens forfatningsmæssige principper og grundlæggende retsprincipper;
 - c) erhvervelse, besiddelse eller anvendelse af formuegoder med viden på modtagelsestidspunktet om, at disse formuegoder var udbytte;
 - d) deltagelse i, medvirken eller sammensværgelse med henblik på at begå, forsøg på at begå og medvirken, bistand eller rådgivning i forbindelse med begåelse af nogen af de forbrydelser, der er fastlagt som forbrydelser i overensstemmelse med denne artikel.
2. I forbindelse med gennemførelsen eller anvendelsen af denne artikels stk. 1:
 - a) er det uden betydning, om prædikatorbrydelsen falder ind under den pågældende parts strafferetlige kompetence;
 - b) kan det fastsættes, at de forbrydelser, der er omhandlet i dette stykke, ikke finder anvendelse på de personer, der begik prædikatorbrydelsen;
 - c) kan viden, hensigt eller formål, der kræves som element i forbindelse med de i dette stykke fastsatte forbrydelser, udledes af objektive, faktuelle omstændigheder.
3. Enhver part kan vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastslå, at alle de forhold der er anført i denne artikels stk. 1, eller enkelte af disse, er strafbare i henhold til dens nationale lovgivning i enten det ene eller begge af følgende tilfælde, hvor lovovertræderen
 - a) havde mistanke om, at formuegoderne var udbytte,
 - b) burde have formodet, at formuegoderne var udbytte.

4. Forudsat at denne artikels stk. 1 finder anvendelse på de kategorier af førforbrydelser, der er anført i bilaget til konventionen, kan enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab, på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at denne artikels stk. 1 kun finder anvendelse:
 - a) for så vidt førforbrydelsen kan straffes med frihedsberøvelse eller en anden frihedsberøvende foranstaltning i mere end et år, eller, for de parter der har en minimumstærskel for lovovertrædelser i deres retssystem, for så vidt forholdet kan straffes med frihedsberøvelse eller en anden frihedsberøvende foranstaltning med en minimumsstraf på mere end seks måneder; og/eller
 - b) på en række nærmere angivne førforbrydelser; og/eller
 - c) på en gruppe af alvorlige lovovertrædelser i den pågældende parts nationale lovgivning.
5. Enhver part skal sikre, at en tidligere eller samtidig domfældelse for førforbrydelsen ikke er en forudsætning for en domfældelse for hvidvask.
6. Enhver part skal sikre, at en domfældelse for hvidvask efter denne artikel er mulig, hvor det er bevist, at det i denne artikels stk. 1, litra a b, anførte formuegode stammer fra en førforbrydelse, uden at det er nødvendigt at påvise, præcis hvilken forbrydelse.
7. Enhver part skal sikre, at førforbrydelser vedrørende hvidvask omfatter handlinger, der er begået i en anden stat, og som udgør et strafbart forhold i denne stat, og ville have udgjort en førforbrydelse, hvis den var begået nationalt. Enhver part kan bestemme, at den eneste forudsætning er, at handlingen ville have udgjort en førforbrydelse, hvis den var begået nationalt.

Artikel 10 – Virksomhedsansvar

1. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sikre, at juridiske personer kan stilles til ansvar for strafbare forhold i form af hvidvask som fastlagt i henhold til denne konvention, når forholdet er begået til de pågældendes fordel af en fysisk person, der har en ledende stilling hos den juridiske person, og som handler individuelt eller som en del af en enhed hos den juridiske person, på grundlag af:
 - a) en fuldmagt til at repræsentere den juridiske person; eller
 - b) en bemyndigelse til at træffe beslutninger på vegne af den juridiske person; eller
 - c) en bemyndigelse til at udøve kontrol hos den juridiske person,
 samt for en sådan fysisk persons medvirken som bidragsyder eller initiativtager til de ovennævnte strafbare forhold.
2. Bortset fra de tilfælde, der allerede er omhandlet i stk. 1, skal hver af parterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en juridisk person kan stilles til ansvar, hvor manglende tilsyn eller kontrol fra en fysisk persons side som anført i stk. 1, har gjort det muligt for en fysisk person under den juridiske persons kontrol at begå de strafbare forhold, der er anført i stk. 1 til gavn for den juridiske person.
3. Strafansvar for en juridisk person efter denne artikel skal ikke udelukke straffesager over for fysisk personer, der begår, tager initiativ til eller medvirker til de strafbare forhold, der er anført i stk. 1.
4. Enhver part skal sikre, at juridiske personer, der straffes i henhold til nærværende artikel, pålægges effektive, forholdsmæssige og præventive strafferetlige eller ikke-strafferetlige sanktioner, herunder økonomiske sanktioner.

Artikel 11 – Tidligere afgørelser

Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at gøre det muligt, at der ved strafudmålingen tages hensyn til endelige afgørelser vedrørende en fysisk eller juridisk person, der er truffet af en anden part i forbindelse med forhold, der er strafbare i henhold til denne konvention.

Afsnit 2 – Finansiell efterretningsenhed (FIU) og forebyggelse

Artikel 12 – Finansiell efterretningsenhed (FIU)

1. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at etablere en FIU som defineret i denne konvention.
2. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sikre, at dens FIU rettidigt har direkte eller indirekte adgang til de oplysninger om økonomi, administration og retshåndhævelse, som er nødvendige for, at den kan varetage sine funktioner ordentligt, herunder analyse af rapporter om mistænkelige transaktioner.

Artikel 13 – Foranstaltninger til forebyggelse af hvidvask

1. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at etablere et omfattende indenlandsk regulerings-, tilsyns- og overvågningssystem med henblik på at forebygge hvidvask, og skal tage det nødvendige hensyn til gældende internationale standarder, herunder navnlig de rekommandationer, der er vedtaget af the Financial Action Task Force vedrørende hvidvask (FATF).
2. I denne forbindelse skal enhver part navnlig vedtage de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at:
 - a) kunne kræve, at juridiske og fysiske personer, der beskæftiger sig med virksomhed, der har særlig stor sandsynlighed for at blive brugt til hvidvask og, for så vidt angår denne virksomhed, at den:
 - i) identificerer og bekræfter identiteten på deres kunder og, hvor det er relevant, deres øverste reelle ejere, og at den gennemfører løbende due diligence-undersøgelser af deres engagement, samtidig med, at de anvender en risikobaseret tilgang dertil;
 - ii) indberetter mistanke om hvidvask, hvor der skal træffes sikkerhedsforanstaltninger;
 - iii) træffer understøttende foranstaltninger, såsom registrering af oplysninger om kundeidentifikation og -transaktioner, uddannelse af personale og indførelse af interne retningslinjer og procedurer og, hvor det er nødvendigt, tilpasset deres størrelse og karakteren af deres virksomhed;
 - b) forhindre, hvor det er nødvendigt, at de personer, der er nævnt i litra a, afslører, at der er foretaget indberetning om en mistænkelig transaktion eller oplysninger i forbindelse dermed, eller at der er eller kan blive sat en hvidvaskefterforskning i gang;
 - c) sikre, at de i litra a nævnte personer er genstand for effektive overvågningssystemer og eventuelt tilsyn med henblik på at sikre, at de overholder kravene til bekæmpelse af hvidvask, efter omstændighederne på baggrund af en risikovurdering.
3. I den forbindelse skal enhver part vedtage de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at afsløre den betydelige fysiske grænseoverskridende transport af kontanter og relevante omsættelige ihændehaverpapirer.

Artikel 14 – Udsættelse af indenlandske mistænkelige transaktioner

Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at gøre det muligt, at FIU'en eller, efter omstændighederne, andre kompetente myndigheder eller organer kan gribe umiddelbart ind, hvor der er mistanke om, at en transaktion er relateret til hvidvask, for at suspendere eller tilbageholde samtykke til, at en transaktion gennemføres, med henblik på at få transaktionen analyseret og mistanken bekræftet. Enhver part må begrænse sådanne foranstaltninger til sager, hvor der er sket indberetning om en mistænkelig transaktion. Den maksimale varighed af enhver suspension eller tilbageholdelse af samtykke til en transaktion skal være underlagt de relevante bestemmelser, der måtte findes i den nationale lovgivning.

Kapitel IV – Internationalt samarbejde

Afsnit 1 – Principper for internationalt samarbejde

Artikel 15 – Generelle principper og foranstaltninger i forbindelse med internationalt samarbejde

1. Parterne skal gensidigt samarbejde med hinanden i videst muligt omfang i forbindelse med efterforskning og foranstaltninger med henblik på konfiskation af redskaber og udbytte.
2. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sætte den i stand til på de betingelser, der er fastsat i dette kapitel, at efterkomme anmodninger:
 - a) om konfiskation af bestemte formuegoder, der repræsenterer udbytte eller redskaber, samt om konfiskation af udbytte, der består i krav om at betale en sum penge, der svarer til værdien af udbyttet;
 - b) om efterforskningsbistand og foreløbige foranstaltninger med henblik på en af de to former for konfiskation, der er nævnt i ovenstående litra a.
3. Den efterforskningsbistand og de foreløbige foranstaltninger, der anmodes om i stk. 2, litra b, skal gennemføres, således som det er muligt efter og i overensstemmelse med den anmodede parts nationale lovgivning. Hvor der i en anmodning vedrørende en af disse foranstaltninger er anført formaliteter eller procedurer, der er nødvendige efter lovgivningen hos den anmodende part, skal den anmodede part, selvom de er uvante for denne part, efterkomme sådanne anmodninger i det omfang det tiltag, der anmodes om, ikke er i strid med grundlæggende principper i denne parts lovgivning.
4. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sikre, at anmodninger fra andre parter om at identificere, spore, indefryse eller beslaglægge udbytte og redskaber får samme prioritet som anmodninger fremsat inden for rammerne af partens egne procedurer.

Afsnit 2 – Efterforskningsbistand

Artikel 16 – Pligt til at bistå

Parterne skal – efter anmodning – i videst muligt omfang yde hinanden bistand i forbindelse med identifikation og eftersporning af redskaber, udbytte og andre formuegoder, der skal konfiskeres. En sådan bistand skal omfatte enhver foranstaltning til tilvejebringelse og sikring af bevis vedrørende de nævnte formuegoders eksistens, opbevaringssted eller bevægelser, art, juridisk status eller værdi.

Artikel 17 – Anmodninger om oplysninger om bankkonti

1. Enhver part skal på de betingelser, der er fastsat i denne artikel, træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for, som svar på en anmodning fremsendt af en anden part, at afgøre, om en fysisk eller juridisk person, der er genstand for en strafferetlig efterforskning, har eller kontrollerer en eller flere konti, uanset deres karakter, i enhver bank, der befinder sig på den pågældendes territorium og i så fald fremsende oplysningerne om de konti, man har fundet frem til.
2. De forpligtelser, der er anført i denne artikel, skal kun finde anvendelse, i det omfang oplysningerne findes hos den bank, hvor kontoen føres.
3. Ud over de i artikel 37 anførte krav skal den anmodende part i sin anmodning:
 - a) anføre, hvorfor den finder, at de ønskede oplysninger sandsynligvis vil være af stor værdi med henblik på den strafferetlige efterforskning af forholdet;
 - b) anføre, hvad der er grunden til, at det formodes, at banker hos den anmodede part har kontoen og, i det omfang det er muligt, angive, hvilke banker og/eller konti det kan dreje sig om; og
 - c) medsende enhver yderligere tilgængelig oplysning, som kan fremme udførelsen af anmodningen.
4. Den anmodede part kan gøre udførelsen af anmodningen afhængig af de samme betingelser, som den anvender vedrørende anmodninger om ransagning og beslaglæggelse.

5. Enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for undertegnelsen eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at denne artikel kun finder anvendelse på de kategorier af strafbare forhold, der står på listen i bilaget til denne konvention.
6. Parterne kan udvide denne bestemmelse til at omfatte konti hos finansielle institutioner, der ikke er banker. En sådan udvidelse kan være betinget af gensidighed.

Artikel 18 – Anmodning om oplysninger om banktransaktioner

1. Efter anmodning fra en anden part skal en anmodet part fremsende oplysninger om de nærmere anførte bankkonti og de bankdispositioner, der er gennemført i en specificeret periode via en eller flere konti anført i anmodningen, herunder oplysninger om konti, der er overført til eller fra.
2. Den forpligtelse, der er beskrevet i denne artikel, skal kun gælde i den udstrækning oplysningerne findes i den bank, hvor kontoen føres.
3. Foruden de i artikel 37 anførte krav skal den anmodende part i sin anmodning anføre, hvorfor de oplysninger, der anmodes om, anses for at være relevante for den strafferetlige efterforskning af lovovertrædelsen.
4. Den anmodede part kan betinge udførelsen af en sådan anmodning af, at de samme betingelser, som den pågældende part anvender ved anmodninger om ransagning og beslaglæggelse, finder anvendelse.
5. Parterne kan udvide denne bestemmelse til at omfatte konti i andre finansielle institutioner end banker. En sådan udvidelse kan være betinget af gensidighed.

Artikel 19 – Anmodninger om overvågning af banktransaktioner

1. Enhver part skal sikre, at den efter anmodning fra en anden part i en nærmere anført periode kan overvåge de bankdispositioner, der foretages via en eller flere konti, der er anført i anmodningen, og videregive resultaterne deraf til den anmodende part.
2. Foruden de i artikel 37 anførte krav skal den anmodende part i sin anmodning anføre, hvorfor de ønskede oplysninger anses for at være relevante med henblik på den strafferetlige efterforskning af lovovertrædelsen.
3. Beslutningen om at foretage overvågning skal i hvert enkelt tilfælde træffes af den anmodede parts kompetente myndigheder i overensstemmelse med den pågældende parts nationale lovgivning.
4. De praktiske enkeltheder vedrørende overvågningen skal aftales mellem de kompetente myndigheder hos den anmodende og den anmodede part.
5. Parterne kan udvide denne bestemmelse til at omfatte konti i andre finansielle institutioner end banker.

Artikel 20 – Uanmodede oplysninger

En part kan, uden at det kan påvirke denne parts egen efterforskning eller retsforfølgning negativt, sende en anden part oplysninger vedrørende redskaber og udbytte uden forudgående anmodning, når den finder, at videregivelse af sådanne oplysninger kan bistå den modtagende part med at iværksætte eller gennemføre efterforskning eller andre skridt eller føre til en anmodning fra denne part i henhold til dette kapitel.

Afsnit 3 – Foreløbige foranstaltninger

Artikel 21 – Pligt til at træffe foreløbige foranstaltninger

1. Efter anmodning fra en anden part, der har indledt strafferetlig forfølgning eller retlige skridt med henblik på konfiskation, skal en part træffe de nødvendige foreløbige foranstaltninger som f.eks. indefrysning eller beslaglæggelse med henblik på at forhindre handel med, overførsel af eller råden

over formuegoder, der på et senere tidspunkt kan gøres til genstand for en anmodning om konfiskation, eller som ville kunne tjene til at efterkomme anmodningen.

2. En part, der har modtaget en anmodning om konfiskation i medfør af artikel 23, skal efter anmodning træffe de i denne artikels stk. 1 omhandlede foranstaltninger for så vidt angår de formuegoder, som anmodningen vedrører, eller som ville kunne tjene til at efterkomme anmodningen.

Artikel 22 – Gennemførelsen af foreløbige foranstaltninger

1. Efter gennemførelsen af de foreløbige foranstaltninger, der er anmodet om i henhold til artikel 21, stk. 1, skal den anmodende part af sig selv og så hurtigt som muligt videregive alle oplysninger, der kan anfægte eller begrænse omfanget af disse tiltag, til den anmodede part. Endvidere skal den anmodende part uden unødigt ophold fremsende alle supplerende oplysninger, som den anmodede part beder om, og som er nødvendige for gennemførelsen af samt opfølgningen på de foreløbige foranstaltninger.
2. Før den anmodede part ophæver en foreløbig foranstaltning iværksat i henhold til denne artikel skal den, når det er muligt, give den anmodende part lejlighed til at fremføre sine grunde til støtte for en fortsættelse af foranstaltningen.

Afsnit 4 – Konfiskation

Artikel 23 – Pligt til at konfiskere

1. En part, der har modtaget en anmodning fra en anden part om konfiskation vedrørende redskaber eller udbytte, der befinder sig inden for dens område, skal:
 - a) fuldbyrde en kendelse om konfiskation afsagt af en domstol hos en anmodende part i relation til sådanne redskaber eller udbytter; eller
 - b) forelægge anmodningen for sine kompetente myndigheder med henblik på at få en kendelse om konfiskation og, såfremt en sådan kendelse opnås, fuldbyrde den.
2. Med henblik på anvendelse af denne artikels stk. 1, litra b, skal enhver part, når det måtte være nødvendigt, være bemyndiget til at anlægge sag om konfiskation i henhold til sin egen gældende ret.
3. Bestemmelserne i denne artikels stk. 1 finder også anvendelse på konfiskation, der består i et krav om at betale et pengebeløb, der svarer til værdien af udbytte, såfremt de formuegoder, der kan gøres til genstand for konfiskation, befinder sig inden for den anmodede parts område. I forbindelse med fuldbyrdelse af konfiskation i medfør af stk. 1 skal den anmodede part i sådanne tilfælde, såfremt der ikke sker betaling, gøre kravet gældende i relation til alle former for formuegoder, hvori kravet kan realiseres.
4. Såfremt en anmodning om konfiskation vedrører et bestemt formuegode, kan parterne aftale, at den anmodede part kan fuldbyrde konfiskationen i form af et krav om at betale et pengebeløb, der svarer til værdien af dette formuegode.
5. Parterne skal i videst muligt omfang, i henhold til deres nationale lovgivning, samarbejde med parter, der anmoder om gennemførelse af foranstaltninger svarende til konfiskation, der fører til fortabelse af formuegoder, men som ikke udgør en strafferetlig sanktion, for så vidt der er afsagt kendelse om sådanne foranstaltninger af en judiciel myndighed hos den anmodende part i forbindelse med en strafbar handling, og forudsat at det er fastslået, at formuegodet udgør udbytte eller en anden form for formuegode i den i artikel 5 i denne konvention anførte betydning.

Artikel 24 – Gennemførelse af konfiskation

1. Procedurene for at opnå og gennemføre konfiskation i henhold til artikel 23 skal være fastsat i henhold til den anmodede parts lovgivning.
2. Den anmodede part skal være bundet af konstaterede kendsgerninger, for så vidt de er fastslået ved en domfældelse eller anden retlig afgørelse inden for den anmodende parts område, eller i det omfang, at en sådan domfældelse eller anden retlig afgørelse indirekte er baseret på disse.

3. Enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at denne artikels stk. 2 kun skal finde anvendelse med forbehold af dens forfatningsmæssige principper og de grundlæggende principper i dens retssystem.
4. Såfremt konfiskationen består i et krav om at betale et pengebeløb, skal den anmodede parts kompetente myndighed omregne dette beløb til denne parts valuta til den kurs, der gælder på det tidspunkt, hvor beslutningen om at fuldbyrde konfiskationen træffes.
5. I tilfælde af artikel 23, stk. 1, litra a, skal alene den anmodende part have ret til at træffe beslutning om en eventuel anmodning om en fornyet prøvelse af konfiskationskendelsen.

Artikel 25 – Konfiskerede formuegoder

1. Formuegoder, der konfiskeres af en part i henhold til artikel 23 og 24 i denne konvention, skal denne part disponere over i overensstemmelse med sin nationale lovgivning og administrative procedurer.
2. Når parterne handler efter anmodning fra en anden part i henhold til artikel 23 og 24 i denne konvention, skal de, i den udstrækning, det er muligt efter deres nationale lovgivning, og efter anmodning herom, sørge for at prioritere behandlingen af returneringen af de konfiskerede formuegoder til den anmodende part, således at denne part kan yde erstatning til de forurettede ved det strafbare forhold eller returnere formuegoderne til deres retmæssige ejere.
3. Når parterne handler efter anmodning fra en anden part i henhold til artikel 23 og 24 i denne konvention, kan en part tage særligt hensyn til indgåelse af aftaler eller ordninger om deling af formuegoderne med andre parter enten løbende eller fra sag til sag i henhold til sin nationale lovgivning eller administrative procedurer.

Artikel 26 – Ret til tvangsfuldbyrdelse og maksimumbeløb for konfiskation

1. En anmodning om konfiskation, der fremsættes i henhold til artikel 23 og 24, berører ikke den anmodende parts ret til selv at tvangsfuldbyrde konfiskationskendelsen.
2. Intet i denne konvention skal fortolkes som tilladende, at den samlede konfiskationsværdi overstiger det beløb, der er anført i konfiskationskendelsen. Såfremt en part finder, at dette kunne finde sted, skal de berørte parter rådføre sig med hinanden for at undgå dette.

Artikel 27 – Fængselsstraf som alternativt middel

Den anmodede part kan ikke pålægge fængselsstraf som alternativt retsmiddel eller andre foranstaltninger, der begrænser en persons frihed, som følge af en anmodning i henhold til artikel 23, såfremt den anmodende part har anført dette i anmodningen.

Afsnit 5 – Nægtelse eller udsættelse af samarbejde

Artikel 28 – Grunde til nægtelse

1. Samarbejde i henhold til dette kapitel kan nægtes, såfremt:
 - a) den foranstaltning, der anmodes om, ville være i strid med grundlæggende principper i den anmodede parts retssystem, eller
 - b) efterkommelse af anmodningen vil kunne have negative virkninger for den anmodede parts suverænitet, sikkerhed, ordre public eller andre væsentlige interesser, eller
 - c) betydningen af den sag, som anmodningen vedrører, efter den anmodede parts opfattelse ikke be rettigger den foranstaltning, der anmodes om, eller
 - d) den lovovertrædelse, som anmodningen vedrører, er en skattemæssig lovovertrædelse med undtagelse af finansiering af terrorisme, eller
 - e) den lovovertrædelse, som anmodningen vedrører, er en politisk lovovertrædelse med undtagelse af finansiering af terrorisme, eller

-
- f) den anmodede part finder, at iværksættelse af den foranstaltning, der anmodes om, ville være i strid med princippet *ne bis in idem*, eller
- g) den lovovertrædelse, som anmodningen vedrører, ikke ville være ulovlig i henhold til den anmodede parts lovgivning, såfremt den var begået inden for dens kompetenceområde. Dog finder den begrundelse for nægtelse af samarbejde kun anvendelse på samarbejde i henhold til afsnit 2, såfremt den bistand, der anmodes om, medfører tvangsforanstaltninger. Hvor dobbelt strafbarhed er en forudsætning for samarbejde i henhold til dette kapitel, skal denne forudsætning anses for opfyldt, uanset om de to parter klassificerer lovovertrædelsen i samme kategori af strafbare forhold eller betegner den med samme terminologi, forudsat at begge parter anser den adfærd, der ligger bag forholdet, for at være strafbar.
2. Samarbejde i henhold til afsnit 2, for så vidt den bistand, der anmodes om, medfører tvangsforanstaltninger, samt i henhold til dette kapitels afsnit 3, kan også nægtes, såfremt de foranstaltninger, der anmodes om, ikke ville kunne træffes i henhold til den anmodede parts lovgivning med henblik på efterforskning eller retsforfølgning, hvis det havde drejet sig om en tilsvarende sag i henhold til dennes egen lovgivning.
3. Såfremt den anmodede parts lovgivning kræver det, kan samarbejde i henhold til afsnit 2, for så vidt den bistand, der anmodes om, medfører tvangsforanstaltninger, samt i henhold til dette kapitels afsnit 3 også nægtes, såfremt de foranstaltninger, der anmodes om, eller andre foranstaltninger, der har lignende virkninger, ikke ville være tilladt i henhold til den anmodende parts lovgivning eller, for så vidt angår den anmodende parts kompetente myndigheder, såfremt anmodningen ikke er bemyndiget af enten en dommer eller anden retlig myndighed, herunder offentlige anklagere, der beskæftiger sig med lovovertrædelser.
4. Samarbejde i henhold til dette kapitels afsnit 4 kan også nægtes, såfremt:
- a) konfiskation ikke i henhold til den anmodede parts lovgivning kan bringes i anvendelse for den type lovovertrædelse, som anmodningen vedrører; eller
- b) det, uden i øvrigt at have negative virkninger for den i artikel 23, stk. 3, omhandlede pligt, ville være i modstrid med principperne i den anmodede parts lovgivning vedrørende grænserne for konfiskation for så vidt angår forholdet mellem en lovovertrædelse og:
- i) en økonomisk fordel, der kunne betegnes som udbytte af den; eller
- ii) formuegoder, der kunne betegnes som redskaber; eller
- c) konfiskation i henhold til den anmodede parts lovgivning ikke længere kan kræves eller gennemføres på grund af forældelse; eller
- d) anmodningen ikke vedrører en tidligere domfældelse eller en afgørelse af retlig karakter eller en erklæring i en sådan afgørelse om, at en eller flere lovovertrædelser er blevet begået, på grundlag af hvilken der er blevet afsagt kendelse om eller fremsat anmodning om konfiskation, jf. dog artikel 23, stk. 5; eller
- e) konfiskation enten ikke kan tvangsfuldbyrdes inden for den anmodende parts område, eller at kendelsen om konfiskation stadig kan kæres på almindelig vis; eller
- f) anmodningen vedrører en konfiskationskendelse, der er resultatet af en afgørelse truffet *in absentia*, dvs. uden tilstedeværelse af den person, mod hvem kendelsen blev afsagt, og såfremt den retssag, der blev ført af den anmodende part, og som førte til kendelsen, efter den anmodede parts opfattelse ikke opfyldte mindstekravene til retten til forsvar, som er anerkendt som en ret, som enhver, mod hvem der rejses sigtelse, har.
5. For så vidt angår denne artikels stk. 4, litra f, skal en afgørelse ikke anses for truffet *in absentia* hvis:
- a) afgørelsen er blevet stadfæstet eller afsagt efter indsigelse fra den pågældende person; eller
- b) afgørelsen er blevet afsagt i en appelsag, forudsat at afgørelsen blev appelleret af den pågældende person.

6. For så vidt angår denne artikels stk. 4, litra f, skal den anmodede part ved afgørelsen af, om mindstekravene til retten til forsvar er opfyldt, tage hensyn til den kendsgerning, at den pågældende person forsætligt har søgt at unddrage sig retfærdigheden, eller den kendsgerning, at den pågældende efter at have haft mulighed for at gøre retlig indsigelse mod den afgørelse, der er truffet *in absentia*, har valgt ikke at gøre dette. Det samme gælder, såfremt den pågældende person efter behørigt at være indstævnet vælger ikke at give møde eller anmode om en udsættelse.
7. En part kan ikke påberåbe sig bankhemmeligheden som begrundelse for at nægte samarbejde i henhold til dette kapitel. Såfremt det kræves i henhold til national lovgivning, kan en part kræve, at en anmodning om samarbejde, som medfører ophævelse af bankhemmeligheden, godkendes af en dommer eller anden retlig myndighed, herunder offentlige anklagere, der beskæftiger sig med lovovertrædelser.
8. Uden at det i øvrigt påvirker den begrundelse for nægtelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, litra a:
 - a) skal den kendsgerning, at den person, som efterforskningen er rettet imod, eller som konfiskationskendelsen, afsagt af myndighederne hos den anmodende part, gælder, er en juridisk person, ikke kunne påberåbes af den anmodede part som en hindring for at indgå samarbejde i henhold til dette kapitel;
 - b) skal den kendsgerning, at den fysiske person, mod hvem en kendelse om konfiskation af udbytte er blevet afsagt, er død, eller den kendsgerning, at en juridisk person, mod hvem en kendelse om konfiskation af udbytte er afsagt, senere er blevet opløst, ikke kunne påberåbes som en hindring for at yde bistand i henhold til artikel 23 stk. 1, litra a;
 - c) skal den kendsgerning, at den person, som efterforskningen er rettet imod, eller som konfiskationskendelsen afsagt af myndighederne hos den anmodende part gælder, er nævnt i anmodningen som gerningsmand til både førforbrydelsen og hvidvaskningen, efter artikel 9, stk. 2, litra b, i denne konvention ikke kunne påberåbes af den anmodede part som en hindring for at indgå i samarbejde i henhold til dette kapitel.

Artikel 29 – Udsættelse

Den anmodede part kan udsætte foranstaltninger i henhold til en anmodning, såfremt disse foranstaltninger ville skabe vanskeligheder for efterforskning eller retsforfølgning iværksat af dens myndigheder.

Artikel 30 – Delvis eller betinget efterkommelse af en anmodning

Før en part nægter eller udsætter samarbejde i henhold til dette kapitel, skal den om fornødent efter at have konsulteret den anmodende part overveje, hvorvidt anmodningen kan efterkommes delvist eller på sådanne betingelser, som den måtte finde nødvendige.

Afsnit 6 – Notifikation og beskyttelse af tredjemands rettigheder

Artikel 31 – Notifikation vedrørende dokumenter

1. Parterne skal yde hinanden størst mulig gensidig bistand i forbindelse med forkyndelse af retlige dokumenter til personer der berøres af foreløbige foranstaltninger og konfiskation.
2. Intet i denne artikel har til hensigt at influere på:
 - a) muligheden for at fremsende retlige dokumenter med post direkte til personer i udlandet;
 - b) mulighederne for, at den udstedende parts retspersonale, embedsmænd eller andre kompetente myndigheder kan foretage forkyndelse af retlige dokumenter direkte gennem denne parts konsulære myndigheder eller gennem den modtagende parts retspersonale, embedsmænd eller andre kompetente myndigheder,

medmindre den modtagende part afgiver erklæring om det modsatte til Europarådets generalsekretær på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratificerings-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument.

3. Ved forkyndelse af retlige dokumenter over for personer i udlandet, der berøres af foreløbige foranstaltninger eller konfiskationskendelser, der er afsagt inden for den afsendende parts område, skal denne part angive, hvilke retsmidler der kan bringes til anvendelse i henhold til dens lovgivning over for sådanne personer.

Artikel 32 – Anerkendelse af udenlandske afgørelser

1. Ved behandlingen af en anmodning om samarbejde i henhold til afsnit 3 og 4 skal den anmodede part anerkende enhver retlig afgørelse truffet inden for den anmodende parts område for så vidt angår rettigheder, der påberåbes af en tredjemand.
2. Anerkendelse kan nægtes, såfremt:
 - a) tredjemand ikke havde rimelig lejlighed til at gøre sine rettigheder gældende; eller
 - b) afgørelsen er uforenelig med en afgørelse, der allerede er truffet inden for den anmodede parts område vedrørende samme sag; eller
 - c) den er uforenelig med den anmodede parts ordre public; eller
 - d) afgørelsen blev truffet i modstrid med bestemmelser vedrørende enekompetence fastsat i den anmodede parts lovgivning.

Afsnit 7 – Proceduremæssige og andre generelle regler

Artikel 33 – Central myndighed

1. Parterne skal udpege en central myndighed eller om nødvendigt flere centrale myndigheder, der skal være ansvarlige for at afsende og besvare anmodninger, der rejses i henhold til dette kapitel, efterkommelse af sådanne anmodninger eller videregivelse af dem til de myndigheder, der har kompetence til at efterkomme dem.
2. Enhver part skal på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument give Europarådets generalsekretær meddelelse om navn og adresse på de myndigheder, der er udpeget i medfør af denne artikels stk. 1.

Artikel 34 – Direkte kommunikation

1. De centrale myndigheder skal kommunikere direkte med hinanden.
2. I hastende tilfælde kan anmodninger eller henvendelser i henhold til dette kapitel sendes direkte af den anmodende parts retlige myndigheder, herunder offentlige anklagere, til den anmodede parts tilsvarende myndigheder. I sådanne tilfælde skal der samtidig sendes en kopi til den anmodede parts centrale myndighed gennem den anmodende parts centrale myndighed.
3. Enhver anmodning eller meddelelse i henhold til denne artikels stk. 1 og 2 kan se gennem International Criminal Police Organisation (Interpol).
4. Såfremt en anmodning afgives i medfør af denne artikels stk. 2, og myndigheden ikke har kompetence til at behandle anmodningen, skal den henvise anmodningen til den kompetente nationale myndighed og straks informere den anmodende part om, at den har gjort dette.
5. Anmodninger eller henvendelser i henhold til dette kapitels afsnit 2, som ikke medfører tvangsforanstaltninger, kan fremsendes direkte af den anmodende parts kompetente myndigheder til den anmodede parts kompetente myndigheder.
6. Udkast til anmodninger eller henvendelser i henhold til dette kapitel kan fremsendes direkte af den anmodende parts retlige myndigheder til den anmodede parts tilsvarende myndigheder forud for en formel anmodning for at sikre, at den kan behandles effektivt ved modtagelsen, og at den indeholder tilstrækkelige oplysninger og underbyggende dokumentation til, at den opfylder kravene i den anmodede parts lovgivning.

Artikel 35 – Anmodningernes form og sprog

1. Alle anmodninger i henhold til dette kapitel skal være skriftlige. De kan fremsendes elektronisk eller med enhver anden form for telekommunikation, forudsat at den anmodende part er indstillet på til enhver tid efter anmodning at fremsende en skriftlig version af den pågældende henvendelse samt originalen dertil. Enhver part kan til enhver tid ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær meddele de betingelser, som den vil stille for at acceptere og efterkomme anmodninger, der modtages elektronisk eller med ethvert andet kommunikationsmiddel.
2. Med forbehold af bestemmelserne i denne artikels stk. 3 kan der ikke kræves oversættelser af anmodninger eller støttedokumenter.
3. Enhver part eller Det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations- accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument over for Europarådets generalsekretær afgive en erklæring om, at den forbeholder sig ret til at kræve, at anmodninger rettet til den og dokumenter til støtte for en sådan anmodning ledsages af en oversættelse til dens eget sprog eller til et af Europarådets officielle sprog eller til et af disse sprog, som parten måtte angive. Den kan ved denne lejlighed erklære sig rede til at acceptere oversættelse til ethvert andet sprog, som den måtte angive. De øvrige parter kan anvende gensidighedsreglen.

Artikel 36 – Legalisering

Dokumenter, der fremsendes i forbindelse med gennemførelsen af dette kapitel, skal være fritaget fra alle legaliseringsformaliteter.

Artikel 37 – Anmodningens indhold

1. Enhver anmodning om samarbejde i henhold til dette kapitel skal specificere:
 - a) den myndighed, der retter forespørgslen, og den myndighed, der står for efterforskningen eller retsforfølgningen;
 - b) formålet med og begrundelsen for anmodningen;
 - c) de forhold, herunder relevante kendsgerninger (som. f.eks. dato og sted for samt nærmere omstændigheder i forbindelse med lovovertrædelsen), som efterforskningen eller retsforfølgningen har relation til, undtagen i tilfælde af en anmodning om notifikation;
 - d) for så vidt samarbejdet omfatter tvangsindgreb:
 - i) teksten til lovbestemmelserne eller, såfremt dette ikke er muligt, en redegørelse vedrørende de retsregler, der finder anvendelse, og
 - ii) en angivelse af, at den foranstaltning, der anmodes om, eller eventuelle andre foranstaltninger, der har samme følgevirkninger, kan træffes inden for den anmodende parts område i henhold til dens egen lovgivning,
 - e) hvor det er nødvendigt og i det omfang, at det er muligt:
 - i) oplysninger vedrørende den eller de berørte personer, herunder navn, fødselsdato og -sted, nationalitet og opholdssted og, såfremt det drejer sig om en juridisk person, hjemstedet, og
 - ii) de formuegoder, i relation til hvilke der anmodes om samarbejde, hvor de befinder sig, deres tilknytning til den eller de berørte personer, eventuel tilknytning til lovovertrædelsen samt eventuelle andre til rådighed værende oplysninger om andre personers rettigheder over formuegoderne, og
 - f) en eventuel særlig procedure, som den anmodende part ønsker fulgt.
2. En anmodning om foreløbige foranstaltninger i henhold til afsnit 3 i relation til beslaglæggelse af formuegoder, der kan gøres til genstand for realisering i medfør af en konfiskationskendelse, der består i et krav om at betale et pengebeløb, skal også angive det maksimumbeløb, som søges inddrevet på grundlag af de pågældende formuegoder.
3. Udover de i stk. 1 anførte oplysninger skal enhver anmodning i henhold til afsnit 4 indeholde:

- a) i tilfælde af artikel 23 stk. 1, litra a:
 - i) en bekræftet genpart af konfiskationskendelsen afsagt af en domstol inden for den anmodende parts område og en erklæring vedrørende grundlaget for afsigelsen af kendelsen, såfremt disse grunde ikke er angivet i selve kendelsen,
 - ii) en attestation fra den anmodende parts kompetente myndighed om, at konfiskationskendelsen kan tvangsfuldbyrdes, og at den ikke på sædvanlig måde kan appelleres,
 - iii) oplysning om, i hvilket omfang der anmodes om tvangsfuldbyrdelse af kendelsen, og
 - iv) oplysninger om nødvendigheden af at træffe foreløbige foranstaltninger.
- b) i tilfælde af artikel 13, stk. 1.b, en redegørelse for de kendsgerninger, som den anmodende part påberåber sig, og som er tilstrækkelige til at sætte den anmodede part i stand til at anmode om en sådan kendelse i henhold til dens nationale lovgivning,
- c) såfremt tredjemand har haft lejlighed til at gøre krav gældende, dokumentation for, at dette har været tilfældet.

Artikel 38 – Mangelfulde anmodninger

1. Såfremt en anmodning ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i dette kapitel, eller de afgivne oplysninger ikke er tilstrækkelige til at gøre det muligt for den anmodede part at behandle anmodningen, kan denne part bede den anmodende part om at ændre anmodningen eller at supplere den med yderligere oplysninger.
2. Den anmodede part kan fastsætte en tidsfrist for modtagelse af sådanne ændringer eller oplysninger.
3. Den anmodede part kan, mens den afventer modtagelsen af de krævede ændringer eller oplysninger vedrørende en anmodning fremsendt i henhold til dette kapitels afsnit 4, træffe enhver af de foranstaltninger, der er anført i dette kapitels afsnit 2 eller 3.

Artikel 39 – Flere anmodninger

1. Såfremt den anmodede part modtager mere end en anmodning i henhold til dette kapitels afsnit 3 eller 4 vedrørende den samme person eller de samme formuegoder, skal eksistensen af flere anmodninger ikke forhindre, at den anmodede part behandler disse anmodninger og herunder træffer foreløbige foranstaltninger.
2. I tilfælde af flere anmodninger i henhold til dette kapitels afsnit 4 skal den anmodede part overveje at konsultere de anmodende parter.

Artikel 40 – Pligt til at give begrundelse

Den anmodede part skal begrunde enhver beslutning om at nægte, udsætte eller fastsætte betingelser for samarbejde i henhold til dette kapitel.

Artikel 41 – Oplysning

1. Den anmodede part skal straks oplyse den anmodende part om:
 - a) foranstaltninger, der iværksættes i medfør af en anmodning i henhold til dette kapitel;
 - b) slutresultatet af foranstaltninger, der gennemføres på grundlag af anmodningen;
 - c) en afgørelse om at nægte eller udsætte samarbejde i henhold til dette kapitel eller om helt eller delvis at fastsætte betingelser for et sådant samarbejde,
 - d) enhver omstændighed, som gør det umuligt at gennemføre den foranstaltning, der anmodes om, eller som vil kunne forsinke den i væsentligt; og
 - e) i tilfælde af foreløbige foranstaltninger, der træffes i medfør af en anmodning i henhold til dette kapitels afsnit 2 eller 3, sådanne bestemmelser i henhold til dens nationale lovgivning, som automatisk ville medføre ophævelse af den foreløbige foranstaltning.
2. Den anmodende part skal straks oplyse den anmodede part om:

- a) en ny kendelse, afgørelse eller anden omstændighed der medfører, at konfiskationskendelsen helt eller delvist ophører med at kunne fuldbyrdes; og
 - b) enhver udvikling af faktisk eller juridisk art, der medfører, at en foranstaltning truffet i henhold til dette kapitel ikke længere er berettiget.
3. Såfremt en part på grundlag af samme konfiskationskendelse anmoder om konfiskation inden for mere end én parts område, skal den oplyse alle parter, der er berørt af en tvangsfuldbyrdelse af kendelsen, om anmodningen.

Artikel 42 – Begrænsninger vedrørende anvendelsen

1. Den anmodede part kan gøre efterkommelse af en anmodning betinget af, at de indhentede oplysninger eller beviser ikke uden dens forudgående samtykke anvendes eller overdrages af den anmodende parts kompetente myndigheder til brug for anden efterforskning eller retsforfølgning end den, der er anført i anmodningen.
2. Enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at oplysninger eller beviser, som den fremskaffer i henhold til dette kapitel, ikke uden dens forudgående samtykke må anvendes eller videregives af den anmodende parts myndigheder til brug for anden efterforskning eller retsforfølgning end den, der er anført i anmodningen.

Artikel 43 – Fortrolighed

1. Den anmodende part kan kræve, at den anmodede part skal behandle kendsgerninger i forbindelse med og indholdet af en anmodning fortroligt bortset fra i det omfang, det er nødvendigt for at efterkomme anmodningen. Såfremt den anmodede part ikke kan opfylde kravet om fortrolighed, skal den straks oplyse den anmodende part herom.
2. Den anmodende part skal, såfremt det ikke er i strid med principperne i dens nationale lovgivning, og såfremt den bliver anmodet herom, behandle beviser og oplysninger, som tilvejebringes af den anmodede part, fortroligt bortset fra i det omfang, det er nødvendigt at videregive oplysninger af hensyn til den efterforskning eller retsforfølgning, der er beskrevet i anmodningen.
3. En part der har modtaget oplysninger afgivet spontant i henhold til artikel 20 skal, med forbehold for bestemmelserne i dens egen lovgivning, overholde ethvert krav om fortrolighed, som måtte rejses af den part, der afgiver disse oplysninger. Såfremt den anden part ikke kan efterkomme et sådant krav, skal den straks oplyse den part, der fremsender oplysningerne, herom.

Artikel 44 – Omkostninger

De almindelige omkostninger forbundet med at efterkomme en anmodning skal afholdes af den anmodede part. Såfremt det kræver omkostninger af betydeligt omfang eller ekstraordinær karakter at efterkomme en anmodning, skal parterne konsultere hinanden med henblik på at aftale vilkårene for efterkommelse af anmodningen, og hvorledes omkostningerne skal afholdes.

Artikel 45 – Erstatning

1. Når der af en person er rejst sag om erstatningspligt som følge af en handling eller unkladelse i forbindelse med samarbejde i henhold til dette kapitel, skal de berørte parter overveje at konsultere hinanden med henblik på, hvor det er hensigtsmæssigt, at afgøre fordelingen af den erstatning, der eventuelt skal betales.
2. En part, der er blevet sagsøgt i en erstatningssag, skal bestrebe sig på at informere den anden part om en sådan retssag, såfremt denne part kunne have en interesse i sagen.

Kapitel V – Samarbejde mellem FIU'er

Artikel 46 – Samarbejde mellem FIU'er

1. Parterne skal sikre, at FIU'er, som defineret i denne konvention, skal samarbejde med henblik på bekæmpelse af hvidvask ved indsamling og analyse eller, hvor det er hensigtsmæssigt, inden for den enkelte FIU og inden for deres nationale beføjelser, efterforskning af relevante oplysninger om ethvert forhold, der måtte være et tegn på hvidvask.
2. Med henblik på stk. 1 skal hver part sikre, at FIU'er spontant eller efter anmodning og enten i overensstemmelse med denne konvention eller ifølge eksisterende eller fremtidige overenskomster, der er forenelige med denne konvention, udveksler alle tilgængelige oplysninger, der måtte være relevante for behandling eller analyse af informationer, eller, hvor det er relevant, undersøgelse fra den pågældende FIU af finansielle transaktioner relateret til hvidvask og de involverede fysiske eller juridiske personer.
3. Enhver part skal sikre, at FIU'ers udøvelse af deres funktioner i henhold til denne artikel ikke påvirkes af, hvilken intern status de har, uanset om de har status af administrative, retshåndhævende eller retlige myndigheder.
4. Enhver anmodning, der fremsættes efter denne artikel, skal ledsages af en kort redegørelse for de relevante oplysninger, som den anmodende FIU er bekendt med. Den pågældende FIU skal i sin anmodning nærmere anføre, hvorledes de ønskede oplysninger vil blive anvendt.
5. Når der fremsættes en anmodning i henhold til denne artikel, skal den anmodede FIU fremsende alle relevante oplysninger, herunder tilgængelige økonomiske oplysninger og de ønskede politimæssige data, der er anmodet om, uden at det er nødvendigt at fremsende en formel retsanmodning i henhold til gældende konventioner eller aftaler mellem parterne.
6. En FIU kan nægte at videregive oplysninger, der vil kunne føre til en hindring af en efterforskning, der foregår hos den anmodede part, eller under særlige omstændigheder, hvor videregivelsen af oplysningerne vil stå i åbenbart misforhold til en fysisk eller juridisk persons eller partens egne berettigede interesser eller på anden måde ville være i strid med grundlæggende principper i den anmodede parts nationale lovgivning. En sådan nægtelse skal begrundes tilstrækkeligt over for den FIU, der har anmodet om oplysningerne.
7. Oplysninger eller dokumenter, der indhentes i henhold til denne artikel, må kun anvendes til de formål, der er fastlagt i stk. 1. Oplysninger, der fremsendes af en FIU hos en anden part, må ikke uden forudgående samtykke fra den afgivende FIU videregives til tredjemand eller anvendes af den modtagende FIU til andet end analyseformål.
8. Ved fremsendelsen af oplysninger eller dokumenter i henhold til denne artikel kan den fremsendende FIU fastlægge begrænsninger og betingelser for anvendelsen af oplysningerne til andre formål end de i stk. 7 anførte formål. Den modtagende FIU skal overholde alle sådanne begrænsninger og betingelser.
9. Hvor en part ønsker at bruge modtagne oplysninger eller dokumenter i en efterforskning eller retsforfølgning med henblik på de i stk. 7 anførte formål, må den fremsendende FIU ikke nægte at give samtykke til en sådan anvendelse, medmindre dette sker på grundlag af begrænsninger ifølge den pågældende FIU's nationale lovgivning eller de betingelser, der er anført i stk. 6. Enhver nægtelse af at meddele samtykke skal begrundes.
10. FIU'er skal træffe alle nødvendige foranstaltninger, herunder sikkerhedsforanstaltninger, for at sikre, at oplysninger, der fremsendes i henhold til denne artikel, ikke kan tilgås af andre myndigheder, organisationer eller afdelinger.
11. De oplysninger, der fremsendes, skal beskyttes i overensstemmelse med Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af personer med hensyn til elektronisk behandling af persondata (ETS nr. 108) og under hensyntagen til rekommandation nr. R(87)15 af 15. september 1987 fra Europarådets Ministerkomité om anvendelsen af personoplysninger i politisektoren med mindst

samme regler om fortrolighed og beskyttelse af persondata som de bestemmelser, der finder anvendelse ifølge den nationale lovgivning, der er gældende for den anmodende FIU.

12. Den fremsendende FIU kan fremsætte rimeligt begrundede forespørgsler om anvendelsen af de leverede oplysninger, og den modtagende FIU skal, i den udstrækning det kan lade sig gøre, give en sådan tilbagemelding.
13. Parterne skal angive, hvilken enhed der fungerer som FIU som beskrevet i denne artikel.

Artikel 47 – Internationalt samarbejde om udsættelse af mistænkelige transaktioner

1. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sikre, at en FIU kan foretage skridt af hastende karakter efter anmodning fra en udenlandsk FIU om at afbryde eller tilbageholde sit samtykke til gennemførelsen af en transaktion i en periode under de samme betingelser, som er foreskrevet i den pågældende FIU's nationale lovgivning om udsættelse af transaktioner.
2. De skridt, der er anført i stk. 1, skal gennemføres, hvor den anmodede FIU finder det tilstrækkeligt godtgjort, på baggrund af dokumentation af deres berettigelse fra den anmodende FIU, at:
 - a) transaktionen har forbindelse med hvidvask; og
 - b) transaktionen ville være blevet suspenderet, eller samtykke til gennemførelsen af transaktionen ville være blevet tilbageholdt, hvis den pågældende transaktion havde været genstand for en national indberetning om en mistænkelig transaktion.

Kapitel VI – Overvågningsmekanisme og løsning af konflikter

Artikel 48 – Overvågningsmekanisme og løsning af konflikter

1. Parternes konference (COP) skal være ansvarlig for at følge konventionens gennemførelse. COP:
 - a) skal overvåge, at parterne implementerer konventionen korrekt;
 - b) skal efter anmodning fra en part afgive en udtalelse om ethvert spørgsmål vedrørende konventionens fortolkning og anvendelse.
2. COP skal varetage de funktioner, der er nævnt i stk. 1, litra a, ovenfor, ved anvendelse af alle offentlige resuméer fra 'Select Committee of Experts on the Evaluation of Anti-Money Laundering Measures' (Moneyval) (for Moneyval lande) og alle offentlige resuméer fra FATF (for FATF lande), suppleret med periodiske spørgeskemaer til selvevaluering, hvor det måtte være relevant. Overvågningsproceduren skal kun vedrøre de dele af konventionen, der ikke er dækket af andre relevante internationale standarder, der danner grundlag for gensidige evalueringer gennemført af FATF og Moneyval.
3. Hvis COP konkluderer, at den har behov for yderligere oplysninger for at kunne udføre sine funktioner, skal den tage kontakt til den pågældende part og, hvis COP finder det nødvendigt, under anvendelse af Moneyval proceduren og mekanismen. Den pågældende part skal dernæst rapportere tilbage til COP. På dette grundlag skal COP afgøre, om der skal foretages en mere dybtgående vurdering af forholdene hos den pågældende part. Dette kan, men behøver ikke nødvendigvis, indebære et landebesøg af et evalueringshold.
4. Hvis der opstår en tvist mellem parterne med hensyn til fortolkningen eller anvendelsen af konventionen, skal de søge tvisten bilagt ved forhandling eller ved en anden fredelig fremgangsmåde, de måtte foretrække, herunder forelæggelse af tvisten for COP eller for en voldgiftsret, hvis afgørelse skal være bindende for parterne, eller for Den Internationale Domstol som aftalt mellem de pågældende parter.
5. COP skal fastlægge sin egen forretningsorden.
6. Europarådets generalsekretær skal indkalde COP til møde senest et år efter at denne konvention er trådt i kraft. Derefter skal der afholdes møder i COP regelmæssigt i overensstemmelse med den forretningsorden, der er vedtaget af COP.

Kapitel VII – Afsluttende bestemmelser

Artikel 49 – Undertegnelse og ikrafttræden

1. Konventionen skal være åben for undertegnelse af stater, der er medlemmer af Europarådet, Det Europæiske Fællesskab, samt ikke-medlemsstater, der har deltaget i dens udarbejdelse. Disse stater eller Det Europæiske Fællesskab kan udtrykke deres samtykke til at være bundet ved:
 - a) undertegnelse uden forbehold for så vidt angår ratifikation, accept eller godkendelse; eller
 - b) undertegnelse med forbehold for ratifikation, accept eller godkendelse efterfulgt af ratifikation, accept eller godkendelse.
2. Ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenter skal deponeres hos Europarådets generalsekretær.
3. Denne konvention træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor seks signatære, hvoraf mindst fire er medlemmer af Europarådet, har udtrykt deres samtykke til at være bundet af konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 1.
4. For så vidt angår en enhver signatar, der efterfølgende udtrykker sit samtykke til at være bundet af den, træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for dens tilkendegivelse af at ville være bundet af konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 1.
5. Ingen part til 1990-konventionen kan ratificere, acceptere eller godkende denne konvention uden at betragte sig som værende bundet af mindst de bestemmelser, der svarer til bestemmelserne i 1990-konventionen, som er bindende for denne stat.
6. Med virkning fra dens ikrafttræden skal parter til denne konvention, der på samme tid er parter til 1990-konventionen:
 - a) anvende bestemmelserne i denne konvention på deres indbyrdes forhold;
 - b) fortsætte med at anvende bestemmelserne i 1990-konventionen i deres forhold til andre, der er parter til den nævnte konvention, men ikke i nærværende konvention.

Artikel 50 – Tiltrædelse af konventionen

1. Efter denne konventions ikrafttræden kan Europarådets Ministerkomite efter at have konsulteret de kontraherende parter opfordre enhver stat, der ikke er medlem af Europarådet, og som ikke har deltaget i dens udarbejdelse, til at tiltræde konventionen ved beslutning truffet med det flertal, der er fastsat i artikel 20.d i Europarådets statut, og med enstemmighed blandt repræsentanterne for de kontraherende parter, der er berettiget til at sidde i komiteen.
2. For så vidt angår tiltrædende stater træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af tiltrædelsesinstrumentet hos Europarådets generalsekretær.

Artikel 51 – Territorialt anvendelsesområde

1. Enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan, på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument angive, inden for hvilket område eller hvilke områder denne konvention skal finde anvendelse.
2. Enhver part kan på et senere tidspunkt ved erklæring til Europarådets generalsekretær udvide anvendelsen af konventionen til ethvert andet område, der er angivet i erklæringen. For så vidt angår et sådant område træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for generalsekretærens modtagelse af en sådan erklæring.
3. Enhver erklæring, der afgives i henhold til ovenstående to stykker, kan for så vidt angår ethvert område, der er anført i en sådan erklæring, tilbagetrækkes ved notifikation stilet til generalsekretæren. Tilbagetrækningen træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder fra datoen for generalsekretærens modtagelse af en sådan notifikation.

Artikel 52 – Forholdet til andre konventioner og aftaler

1. Denne konvention berører ikke rettigheder og forpligtelser for parterne, der følger af internationale, multilaterale retsakter vedrørende særlige forhold.
2. Parterne til denne konvention kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler med hinanden vedrørende de forhold, der er omhandlet af denne konvention, med henblik på at supplere eller styrke dens bestemmelser eller fremme gennemførelsen af de principper, som den indeholder.
3. Såfremt to eller flere parter allerede har indgået en aftale eller traktat for så vidt angår et spørgsmål, der er omhandlet i denne konvention, eller på anden måde har etableret indbyrdes relationer for så vidt angår dette spørgsmål, er de berettiget til at lade denne aftale eller traktat finde anvendelse eller lade regulere på samme måde i stedet for denne konvention, såfremt det fremmer internationalt samarbejde.
4. Parter, der er medlemmer af Den Europæiske Union, skal i deres indbyrdes forhold anvende Fællesskabets og Den Europæiske Unions regler, for så vidt der findes regler inden for Fællesskabet og Den Europæiske Union, der regulerer det pågældende område, og som finder anvendelse på den konkrete sag, uden at det skal have negative virkninger for formålet og hensigten med nærværende konvention og dens gyldighed i sin helhed i forhold til andre parter.

Artikel 53 – Erklæringer og forbehold

1. Enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument fremsætte en eller flere af de erklæringer, der er anført i artikel 3, stk. 2, artikel 9, stk. 4, artikel 17, stk. 5, artikel 24, stk. 3, artikel 31, stk. 2, artikel 35, stk. 1 og 3, samt artikel 42, stk. 2.
2. Enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan endvidere på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument ved en erklæring stilet til generalsekretæren forbeholde sig ret til helt eller delvist ikke at anvende bestemmelserne i artikel 7, stk. 2, litra c, artikel 9, stk. 6, artikel 46, stk. 5, og artikel 47.
3. Enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument erklære, hvordan man har til hensigt at anvende artikel 17 og 19 i denne konvention, navnlig under hensyntagen til anvendelige internationale aftaler inden for det internationale samarbejde på det strafferetlige område. Den pågældende skal underrette generalsekretæren for Europarådet om ændringer i disse oplysninger.
4. Enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument erklære:
 - a) at man ikke vil anvende artikel 3, stk. 4, i denne konvention; eller
 - b) at man kun delvist vil anvende artikel 3, stk. 4, i denne konvention; eller
 - c) hvordan man har til hensigt at anvende artikel 3, stk. 4, i denne konvention.
 Den pågældende skal sende underretning om ændringer i disse oplysninger til generalsekretæren for Europarådet.
5. Der kan ikke tages andre forbehold.
6. Enhver part, der har taget et forbehold i henhold til denne artikel, kan helt eller delvis trække dette tilbage ved notifikation stilet til generalsekretæren for Europarådet. Tilbagetrækkelsen skal træde i kraft på datoen for generalsekretærens modtagelse af en sådan notifikation.
7. En part, der har taget et forbehold for så vidt angår en bestemmelse i konventionen, kan ikke kræve, at en anden part bringer denne bestemmelse i anvendelse; Den kan dog, såfremt dens forbehold er delvis eller betinget, kræve, at bestemmelsen bringes i anvendelse i det omfang, den selv har accepteret den.

Artikel 54 – Ændringer

1. Ændringer til konventionen kan foreslås af enhver part, og generalsekretæren for Europarådet skal give underretning herom til Europarådets medlemsstater, Det Europæiske Fællesskab og enhver ikke-medlemsstat, som har tiltrådt eller er blevet opfordret til at tiltræde denne konvention i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 50.
2. Der skal gives underretning til European Committee on Crime Problems (CDPC) om enhver ændring, der foreslås af en part, og denne komité skal forelægge Ministerkomiteen en udtalelse om den foreslåede ændring.
3. Ministerkomitéen skal behandle den foreslåede ændring og den udtalelse, der er afgivet af CDPC, og kan vedtage ændringen med det flertal, der er anført i artikel 20.d i Europarådets statut.
4. Teksten til enhver ændring, der vedtages af Ministerkomitéen i overensstemmelse med denne artikels stk. 3, skal fremsendes til parterne til godkendelse.
5. Enhver ændring, der vedtages i overensstemmelse med denne artikels stk. 3, træder i kraft den tredivte dag efter, at alle parter har underrettet generalsekretæren om deres godkendelse deraf.
6. Ændringer med henblik på ajourføring af de kategorier af strafbare forhold, der er omfattet af bilaget, samt ændring af artikel 13, kan foreslås af enhver part eller Ministerkomiteen. Disse skal af Europarådets generalsekretær viderebringes til parterne.
7. Efter samråd med de parter, der ikke er medlemmer af Europarådet, og om nødvendigt CDPC, kan Ministerkomiteen vedtage en ændring foreslået i overensstemmelse med stk. 6 med det stemmeflertal der er anført i artikel 20, litra d i Europarådets statut. Ændringen skal træde i kraft efter udløbet af en periode på ét år efter den dag, hvor den er fremsendt til parterne. Inden for denne periode kan enhver part give besked til generalsekretæren om enhver indsigelse mod, at ændringen træder i kraft for dens vedkommende.
8. Hvis en tredjedel af parterne meddeler generalsekretæren, at de gør indsigelse mod, at ændringen træder i kraft, skal ændringen ikke træde i kraft.
9. Hvis mindre end en tredjedel af parterne meddeler, at de gør indsigelse, skal ændringen træde i kraft for de parter, der ikke har gjort indsigelse.
10. Når en ændring er trådt i kraft i overensstemmelse med denne artikels stk. 6 til 9, og en part oprindeligt har gjort indsigelse over for denne, skal ændringen træde i kraft i forhold til denne part den første dag i måneden efter den dag, hvor den har fremsendt sin accept til Europarådets generalsekretær. En part, der har gjort indsigelse, kan trække denne tilbage til enhver tid ved meddelelse herom til Europarådets generalsekretær.
11. Hvis en ændring er vedtaget af Ministerkomitéen, kan en stat eller Det Europæiske Fællesskab ikke afgive samtykke til at være bundet af konventionen uden samtidig at acceptere ændringen.

Artikel 55 – Opsigelse

1. Enhver part kan på ethvert tidspunkt opsig konventionen ved notifikation stilet til Europarådets generalsekretær.
2. En sådan opsigelse træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for generalsekretærens modtagelse af notifikationen.
3. Denne konvention skal imidlertid fortsat finde anvendelse på tvangsfuldbyrdelse i henhold til artikel 23 af konfiskation, som der er anmodet om i overensstemmelse med bestemmelserne i konventionen før datoen for opsigelsens ikrafttræden.

Artikel 56 – Notifikationer

Europarådets generalsekretær skal notificere Europarådets medlemsstater, Det Europæiske Fællesskab, de ikke-medlemsstater, som har taget del i udarbejdelsen af konventionen, enhver stat, der er blevet opfordret til at tiltræde den, samt enhver anden part, der har tiltrådt konventionen, om:

- a) undertegning;

- b) deponering af et ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenter;
- c) datoen for konventionens ikrafttræden i overensstemmelse med artikel 49 og 50;
- d) erklæringer eller forbehold der fremsættes efter artikel 53; og
- e) enhver anden handling, notifikation eller meddelelse vedrørende konventionen.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, der er behørigt bemyndiget hertil, undertegnet denne konvention.

Udfærdiget i Warszawa, den 16. maj 2005 på engelsk og fransk, idet begge tekster skal have samme gyldighed, i et enkelt eksemplar, der deponeres i Europarådets arkiver. Europarådets generalsekretær fremsender bekræftede genpartier heraf til Europarådets medlemsstater, til Det Europæiske Fællesskab, til de ikke-medlemsstater, der har deltaget i udarbejdelsen af konventionen, samt til enhver stat, der er blevet opfordret til at tiltræde den.

Bilag

- a) deltagelse i en organiseret kriminel sammenslutning og organiseret pengeafpresning;
- b) terrorisme, herunder finansiering af terrorisme;
- c) menneskehandel og menneskesmugling;
- d) seksuel udnyttelse, herunder seksuel udnyttelse af børn;
- e) ulovlig handel med narkotiske stoffer og psykofarmaka;
- f) ulovlig våbenhandel;
- g) ulovlig handel med stjålne og andre værdier;
- h) korruption og bestikkelse;
- i) bedrageri;
- j) falskmøntneri;
- k) produktplagiering og -pirateri;
- l) miljøforbrydelser;
- m) mord og alvorlig legemsbeskadigelse;
- n) bortførelse, ulovlig frihedsberøvelse og gidseltagning;
- o) røveri eller tyveri;
- p) smugling;
- q) afpresning;
- r) dokumentfalsk;
- s) pirateri; og
- t) insiderhandel og markedsmanipulation.«

Tredje tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering

Strasbourg, den 10. november 2010

Præambel

Europarådets medlemsstater, der undertegner denne protokol,

der finder, at Europarådets mål er at opnå større enhed mellem dets medlemmer;

der ønsker at styrke deres muligheder for hver især og sammen at reagere over for kriminalitet;

der henviser til bestemmelserne i den europæiske konvention om udlevering (ETS Nr. 24), der blev åbnet for undertegnelse i Paris den 13. december 1957 (i det følgende betegnet »konventionen«) samt de to tillægsprotokoller dertil (ETS Nr. 86 og 98), udfærdiget i Strasbourg henholdsvis den 15. oktober 1975 og den 17. marts 1978;

der finder det ønskværdigt at supplere konventionen på en række områder for at forenkle og fremme udleveringsproceduren, hvor personen, der søges udleveret, har givet samtykke dertil;

er blevet enige om følgende:

Artikel 1 – Pligt til at udlevere efter den forenklede procedure

De kontraherende parter forpligter sig til at udlevere personer til hinanden i henhold til den forenklede procedure som bestemt ved nærværende protokol, hvor personerne søges udleveret i henhold til konventionens artikel 1, forudsat at de pågældende har givet samtykke dertil, og at det tiltrædes af den anmodede part.

Artikel 2 – Indledning af proceduren

1. Når personen, der søges udleveret, er genstand for en anmodning om foreløbig anholdelse og fængsling i henhold til konventionens artikel 16, skal der ved udlevering, som anført i artikel 1 i nærværende protokol, ikke fremsendes en anmodning om udlevering med tilhørende dokumentation i henhold til artikel 12 i konventionen. Følgende oplysninger afgivet af den anmodende part skal af den anmodede part anses for at være tilstrækkelige med henblik på anvendelse af artikel 3 til 5 i nærværende protokol og denne parts endelige beslutning om udlevering efter den forenklede procedure:
 - a) den ønskede persons identitet, herunder den pågældendes nationalitet eller nationaliteter, hvor dette er kendt;
 - b) den myndighed, der anmoder om anholdelse;
 - c) om der findes en arrestordre eller et andet dokument med samme juridiske virkning eller en eksigibel dom samt en bekræftelse af, at personen søges udleveret i henhold til konventionens artikel 1;
 - d) karakteren samt en juridisk beskrivelse af det strafbare forhold, herunder strafammen eller den idømte straf ved den endelige dom, herunder hvorvidt en del af dommen allerede er fuldbyrdet;
 - e) oplysning om forældelse og afbrydelse heraf;
 - f) en beskrivelse af de omstændigheder hvorunder det strafbare forhold er begået, herunder tidspunktet, stedet og graden af den udleveringsbegærede persons deltagelse deri;
 - g) for så vidt det er muligt, følgerne af det strafbare forhold;

- h) i tilfælde hvor der begæres udlevering med henblik på fuldbyrdelse af en endelig dom, hvorvidt dommen er afsagt in absentia.
2. Uanset bestemmelserne i stk. 1, kan der anmodes om supplerende oplysninger, hvis de i det nævnte stk. 1 anførte oplysninger ikke er tilstrækkelige til at gøre det muligt for den anmodede part at træffe afgørelse om udlevering.
 3. I tilfælde hvor den anmodede part har modtaget en anmodning om udlevering i henhold til konventionens artikel 12, skal nærværende protokol finde tilsvarende anvendelse.

Artikel 3 – Pligt til at informere personen

Hvor en person, der begæres udleveret, anholdes i overensstemmelse med konventionens artikel 16, skal den kompetente myndighed hos den anmodede part, i henhold til dens egen lovgivning og uden ugrundet ophold, informere personen om den anmodning, der er fremsat vedrørende ham eller hende, samt om muligheden for anvendelse af den forenkledede udleveringsprocedure i henhold til nærværende protokol.

Artikel 4 – Samtykke til udlevering

1. Samtykke fra den person der søges udleveret, og eventuelt dennes udtrykkelige afkald på retten til anvendelse af specialitetsreglen, skal afgives over for den anmodede parts kompetente judicielle myndighed i henhold til den pågældende parts lovgivning.
2. Hver af parterne skal træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at et samtykke og eventuelt afkald, som anført i stk. 1, er tilvejebragt på en sådan måde, at det kan fastslås, at den pågældende har givet samtykke og afkald frivilligt og med fuld bevidsthed om de retlige konsekvenser. Med henblik herpå skal personen, der søges udleveret, have ret til advokatbistand. Om nødvendigt skal den anmodede part sikre, at personen, der søges udleveret, får bistand fra en tolk.
3. Samtykke og eventuelt afkald, som anført i stk. 1, skal protokolleres i henhold til den anmodede parts lovgivning.
4. Med forbehold for stk. 5 kan et samtykke og eventuelt afkald som anført i stk. 1 ikke tilbagekaldes.
5. Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument eller på ethvert senere tidspunkt erklære, at et samtykke og et eventuelt afkald på retten til anvendelse af specialitetsreglen kan tilbagekaldes. Et samtykke kan tilbagekaldes, indtil den anmodede part træffer sin endelige afgørelse om udlevering efter den forenkledede procedure. I så fald skal der ikke tages hensyn til perioden mellem meddelelsen om samtykke og om tilbagekaldelsen deraf ved beregningen af de i konventionens artikel 16, stk. 4, anførte tidsrum. Et afkald på retten til anvendelse af specialitetsreglen kan tilbagekaldes, indtil den pågældende person udleveres. Enhver tilbagekaldelse af et samtykke til udlevering eller afkald på anvendelse af specialitetsreglen skal protokolleres i henhold til den anmodede parts lovgivning og straks meddeles til den anmodende part.

Artikel 5 – Afkald på anvendelse af specialitetsreglen

Hver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument eller på et senere tidspunkt erklære, at reglerne i konventionens artikel 14 ikke skal finde anvendelse, hvor den person, der udleveres af den pågældende stat, i henhold til artikel 4 i nærværende protokol:

- a) giver samtykke til udlevering; eller
- b) giver samtykke til udlevering og udtrykkeligt giver afkald på sin ret til anvendelse af specialitetsreglen.

Artikel 6 – Underretninger i tilfælde af foreløbig anholdelse

1. For at den anmodende part, hvor det er nødvendigt, kan fremsende en anmodning om udlevering i henhold til konventionens artikel 12, skal den anmodede part sende underretning til den så hurtigt som muligt og senest ti dage efter den dag, hvor den foreløbige anholdelse er sket, om hvorvidt den person, der ønskes udleveret, har givet sit samtykke til udlevering.
2. I særlige tilfælde, hvor den anmodede part beslutter ikke at anvende den forenkede procedure på trods af samtykke fra personen, der søges udleveret, skal den underrette den anmodende part herom i så tilstrækkelig god tid, at det er muligt for sidstnævnte at fremsætte en begæring om udlevering før udløbet af den frist på 40 dage, der er fastsat i konventionens artikel 16.

Artikel 7 – Meddelelse om afgørelsen

Hvor personen, der søges udleveret, har givet sit samtykke til udlevering, skal den anmodede part underrette den anmodende part om sin afgørelse med hensyn til udlevering efter den forenkede procedure inden tyve dage fra den dag, hvor personen gav samtykke.

Artikel 8 – Kommunikationsmidler

I forbindelse med nærværende protokol kan henvendelser fremsendes elektronisk eller på andre måder, der indebærer skriftlig dokumentation, under forhold der gør det muligt for parterne at fastslå deres ægthed, samt via International Criminal Police Organisation (Interpol). I ethvert tilfælde skal den pågældende part, efter anmodning, til enhver tid fremsende originaler eller bekræftede genparter af dokumenterne.

Artikel 9 – Overgivelse af personen der skal udleveres

Overgivelse skal finde sted så hurtigt som muligt, og helst inden for ti dage efter meddelelsen af afgørelsen om udlevering.

Artikel 10 – Samtykke afgivet efter udløbet af tidsfristen efter artikel 6

Hvor personen, der søges udleveret, først har givet sit samtykke efter udløbet af tidsfristen på ti dage, der er fastsat i nærværende protokols artikel 6, stk. 1, skal den anmodede part anvende den forenkede procedure som bestemt i nærværende protokol, hvis den pågældende part endnu ikke har modtaget en anmodning om udlevering i henhold til konventionens artikel 12.

Artikel 11 – Gennemtransport

I tilfælde af gennemtransport i henhold til betingelserne i konventionens artikel 21, hvor en person skal udleveres til den anmodende part efter den forenkede procedure, skal følgende bestemmelser finde anvendelse:

- a) begæringen om overførsel skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige efter artikel 2, stk. 1, i nærværende protokol;
- b) den part, der anmodes om at tillade overførsel, kan anmode om supplerende oplysninger, hvis de oplysninger, der er anført i litra a, ikke er tilstrækkelige til, at den pågældende part kan træffe afgørelse om overførsel.

Artikel 12 – Forholdet til konventionen og andre internationale retsakter

1. De ord og udtryk, der er anvendt i denne protokol, skal fortolkes i overensstemmelse med den betydning, de er tillagt i konventionen. Med hensyn til de parter, der deltager i protokollen, skal konventionens bestemmelser finde tilsvarende anvendelse, for så vidt de er forenelige med bestemmelserne i denne protokol.
2. Bestemmelserne i denne protokol berører ikke anvendelsen af konventionens artikel 28, stk. 2 og 3, vedrørende forholdet mellem konventionen og bilaterale eller multilaterale overenskomster.

Artikel 13 – Mindelige løsninger

Europarådets European Committee on Crime Problems skal holdes løbende informeret om anvendelsen af denne protokol og skal gøre det fornødne for at fremme en mindelig løsning, hvis der måtte opstå vanskeligheder på grund af fortolkningen og anvendelsen af protokollen.

Artikel 14 – Undertegnelse og ikrafttræden

1. Denne protokol skal være åben for undertegnelse for de af Europarådets medlemsstater, der er parter i eller har undertegnet konventionen. Den skal ratificeres, accepteres eller godkendes. En signatar kan ikke ratificere, acceptere eller godkende protokollen, medmindre den tidligere har ratificeret, accepteret eller godkendt konventionen, eller gør dette samtidigt. Ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenter skal deponeres hos Europarådets generalsekretær.
2. Denne protokol træder i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af det tredje ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument.
3. For så vidt angår enhver undertegnende stat, der efterfølgende deponerer sit ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument, skal denne protokol træde i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dag, hvor deponeringen er sket.

Artikel 15 – Tiltrædelse

1. Enhver ikke-medlemsstat, som har tiltrådt konventionen, kan tiltræde denne protokol, efter at den er trådt i kraft.
2. En sådan tiltrædelse skal ske ved deponering af et tiltrædelsesinstrument hos Europarådets generalsekretær.
3. For så vidt angår enhver tiltrædende stat skal protokollen træde i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dag, hvor tiltrædelsesinstrumentet er deponeret.

Artikel 16 – Territorial gyldighed

1. Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument angive, inden for hvilket område eller hvilke områder denne protokol skal finde anvendelse.
2. Enhver stat kan på et senere tidspunkt ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær udvide anvendelsen af denne protokol til ethvert andet område, der er angivet i erklæringen. For så vidt angår et sådant område træder protokollen i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dag, hvor generalsekretæren har modtaget den pågældende erklæring.
3. Enhver erklæring, der afgives i henhold til ovenstående to stykker, kan for så vidt angår ethvert område, der er anført i en sådan erklæring, tilbagekaldes ved notifikation stilet til Europarådets generalsekretær. Tilbagekaldelsen træder i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på seks måneder efter den dag, hvor generalsekretæren har modtaget den pågældende meddelelse.

Artikel 17 – Erklæringer og forbehold

1. Forbehold, som en stat har taget over for enhver bestemmelse i konventionen eller de to tillægsprotokoller dertil, skal også være gældende for denne protokol, medmindre den pågældende stat på tidspunktet for undertegnelse, eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, erklærer andet. Det samme skal være gældende for enhver erklæring, der fremsættes vedrørende eller i medfør af bestemmelser i konventionen eller de to tillægsprotokoller dertil.
2. Enhver stat kan, på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument erklære, at den forbeholder sig ret til helt eller delvist ikke at anvende denne protokols artikel 2, stk. 1. Der kan ikke tages andre forbehold.

3. Enhver stat kan, på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, eller på ethvert senere tidspunkt, fremsætte de erklæringer, der er anført i denne protokols artikel 4, stk. 5, og artikel 5.
4. Enhver stat kan helt eller delvist tilbagekalde et forbehold eller en erklæring, den har taget eller fremsat i overensstemmelse med denne protokol ved en erklæring fremsendt til Europarådets generalsekretær, idet denne erklæring skal have virkning fra den dag, hvor den modtages.
5. Enhver part, der har taget et forbehold til denne protokols artikel 2, stk. 1, i overensstemmelse med denne artikels stk. 2, kan ikke forlange, at en anden part anvender den pågældende bestemmelse. Den kan dog, såfremt dens forbehold er delvis eller betinget, kræve at bestemmelsen anvendes i det omfang, den selv har accepteret den.

Artikel 18 – Opsigelse

1. Enhver part kan for så vidt angår parten selv opsig denne protokol ved notifikation stilet til Europarådets generalsekretær.
2. En sådan opsigelse træder i kraft den første dag i måneden, der følger efter udløbet af en periode på seks måneder efter den dag, hvor Europarådets generalsekretær har modtaget meddelelsen.
3. Opsigelse af konventionen medfører automatisk opsigelse af denne protokol.

Artikel 19 – Notifikationer

Europarådets generalsekretær skal notificere Europarådets medlemsstater og enhver stat, der har tiltrådt denne protokol, om:

- a) undertegning;
- b) deponering af ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument;
- c) datoen for denne protokols ikrafttræden i overensstemmelse med artikel 14 og 15;
- d) enhver erklæring, der fremsættes efter artikel 4, stk. 5, artikel 5, artikel 16 og artikel 17, stk. 1, samt enhver tilbagekaldelse af en sådan erklæring;
- e) ethvert forbehold, der tages i overensstemmelse med artikel 17, stk. 2, og enhver tilbagekaldelse af et sådant forbehold;
- f) enhver notifikation, der er modtaget i henhold til bestemmelserne i artikel 18, samt datoen for opsigelsens ikrafttræden;
- g) enhver anden handling, erklæring, notifikation eller meddelelse vedrørende denne protokol.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, der er behørigt bemyndiget hertil, undertegnet denne protokol.

Udfærdiget i Strasbourg den 10. november 2010 på engelsk og fransk, idet begge tekster skal have samme gyldighed, i et enkelt eksemplar, der skal være deponeret i Europarådets arkiver. Europarådets generalsekretær skal fremsende bekræftede genparter heraf til hver enkelt af Europarådets medlemsstater samt til de ikke-medlemsstater, der har tiltrådt konventionen.«